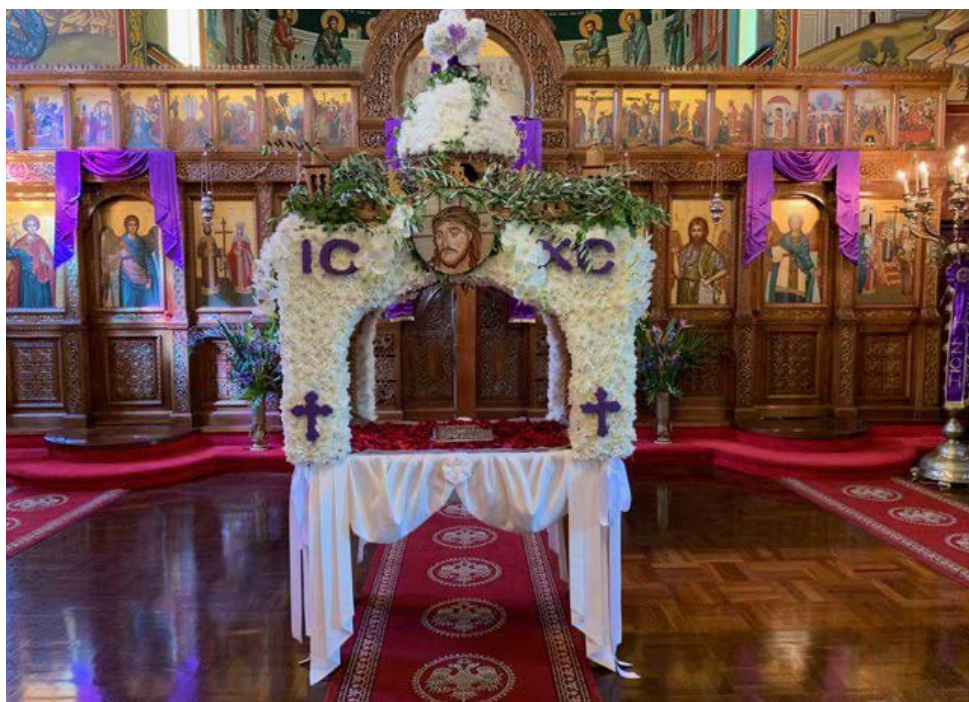

2020 «ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ»

Γράφει η Στέλλα Σορώτου*

17η Απριλίου 2020, Μεγάλη Παρασκευή, Επιτάφιος θρήνος κεκλεισμένων των θυρών, «*Εντός των Τειχών*»! Τούτη τη νύχτα κηδεύουμε ένα Χριστό που λησμονήσαμε πως υπάρχει, δεν μπορούμε να δούμε το πρόσωπό Του από το βάρος του χρυσού που τον στολίσουμε, λησμονήσαμε τα λόγια Του από την πλάνη της επίδειξης και σε μια βουβή σιωπή φλερτάρουμε το άνοιγμα του Τάφου για την ήττα του θανάτου, στημένοι στο παγερό γυαλί. Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος δεν έκλεισε τις εκκλησίες, ούτε ο Β΄, ο ιός όμως τις έκλεισε κι αυτό ήταν ένα τεράστιο χτύπημα που επιβάλλεται να οδηγήσει σε μια καθολική συνειδητοποίηση. Ο κόσμος εκ των έσω, θα διακρίνει πιο καθαρά το ανυπόκριτο και θα επιστρέψει, εάν επιστρέψει στην αυθεντικότητα, στους Ιερούς Ναούς που θα τελούνται αληθινά μυστήρια κι όχι επαγγελματικές τυπικότητες. Θα αντιληφθεί πόσο έχει χρησιμοποιηθεί η θρησκεία για κερδοσκοπία, από άπληστους ιερείς και θα αναγνωρίσει αυτούς που είναι οι μεσάζοντες του Θείου Λόγου και οι φορείς της Θείας Χάριτος.

Η Πλατυτέρα του Newtown έχει γυάλινα μάτια από τη θλίψη της ερημιάς! Εκατοντάδες άποροι ελεούνταν καθημερινά με συσσίτια και την ελεημοσύνη του Πατέρα Νεκταρίου αδιάλειπτα για δεκαετίες. Έχω υπάρξει αυτόπτης μάρτυρας αυτού του ανιστόρητου κοινωνικού έργου επί μία εικοσαετία. Σύμφωνα με κυβερνητική διάταξη και επέμβαση της αστυνομίας, απαγορεύτηκε η συνάθροιση στις κοινές τράπεζες μάζωξης, αλλά παρ' όλα αυτά η βοήθεια δεν εξέλειψε. Ο ιερέας μαζί με τις εθελόντριες γυναίκες που εργάζονται εκ περιτροπής, θωρακισμένες με μάσκες και γάντια, εξακολουθεί μέσα από ένα μικρό παράθυρο να προσφέρει τροφή και χρήματα, στους αιτούντες βοήθεια. Η επιστροφή των πιστών στο Μεγάλο τους Οίκο θα είναι αν όχι μεγαλειώδης τουλάχιστον άκρως συγκινητική. Η Δέσποινα θα δακρύσει από χαρά που θα αντικρίζει πάλι τα παιδιά της και τα δάκρυά της θα ενώνονται με το «Σώμα κι Αίμα» Χριστού, στη θεία κοινωνία! Ο Γέροντας, το Νέκταρ της ψυχής των πτωχών, θα λάμπει με τα κάτασπρα γένια του, κρατώντας το Άγιο δισκοπότηρο κι άγγελοι θα τον στηρίζουν να τελήσει το μυστήριο!!! Ο «*Ανδρέας ο Έλληνας*», ο αγιογράφος, που ταξίδεψε στα Ουράνια, θα είναι αόρατος ανάμεσά μας κι εγώ θα του χαμογελώ, όπως όταν τη ζωγράφιζε και μ' ανέβαζε κρυφά τη νύχτα στη σκαλωσιά να του κάνω συντροφιά και να την παρατηρώ από κοντά. Μια μέρα αυτή η Παναγιά θα θαυματουργήσει, του έλεγα, είναι η πιο συμπονετική Μάνα της Γης!

19η Απριλίου 2020, Ημέρα Ανάστασης, Κυριακή της Λαμπρής, η Μοναξιά περιπλανιέται μαυροντυμένη, θλιβερή σαν τη γυναίκα που αντίκρισε, για λίγα δευτερόλεπτα, ο Μάνος Χατζιδάκις στη Νέα Υόρκη και την έκανε μουσική, με το αινιγματικό «*Χαμόγελο της Τζοκόντας*», γύρω της ορθώνονται πελώρια, αόρατα τείχη, για να την προστατέψουν, με τη φωνή του Καβάφη: *Χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδά/ μεγάλα κ' υψηλά τριγύρω μου έκτισαν τείχη./ Και κάθομαι και απελπίζομαι τώρα εδώ./ Άλλο δεν σκέπτομαι: τον νουν μου τρώγει αυτή η τύχη./ διότι πράγματα πολλά έξω να κάμω είχαν./ Α όταν έκτισαν τα τείχη πώς να μην προσέξω. Αλλά δεν άκουσα ποτέ κρότον κτιστών ή ήχον. / Ανεπαισθήτως μ' έκλεισαν από τον κόσμο έξω. Αναρριχάται, φοβισμένη πως θα μείνει για πάντα μόνη, στον κύκλο των αισθήσεων και παραισθήσεων κι ονειρεύεται παιδιά να παίζουν στις γειτονίες, σχολεία γεμάτα μαθητές, δασκάλους επί τω έργω, θάλασσα καταγάλανη, πεντακάθαρο ουρανό, μάτια ξάστερα καθαρά ανυπόκριτα, αυλές λουλουδοφορεμένες, παστρικά σπίτια, δρόμους με πεζούς, τραίνα γεμάτα με εργατικούς ανθρώπους απλούς, καταπράσινα πάρκα με φιλικά πηγαδάκια, οικογένειες αγαπημένες, μπάλες να τρέχουν από τη μια μεριά στην άλλη, γέλια ν' ακούγονται κι αγκαλιές να δίνονται ... Ανάσταση στις χαμένες ψυχές!*

Το «1984», του Τζωρτζ Όργουελ, παύει να είναι πλέον μόνον προφητικό, αλλά μετατρέπεται βίαια και σε πραγματολογικό, θεμελιώνοντας τον προδρομικό καλπασμό μιας κατάστασης που βαδίζει με βήμα ταχύ. Σ' αυτό που συμβαίνει είτε είναι μια τραγική συγκυρία με πολιτικό σχέδιο είτε μια πρόγευση από την εκδίκηση της Φύσης είμαστε συνυπεύθυνοι και πιο σωστά ένοχοι. Πώς να δικαιολογηθούμε ότι δεν είδαμε τους οικοδόμους να μεταφέρουν τις πέτρες, τους εργολάβους να δίνουν εντολές, πώς δεν ακούσαμε το θόρυβο απ' τα φτυάρια και τα μυστριά, τα βουνά λάσπης και τσιμέντου; Μήπως βοηθήσαμε κίολας στο χτίσιμο των «*Τειχών*» έστω κι ανεπαισθητα; Πώς να ρίξεις όλο το βάρος στους άλλους, όταν ήξερες ή θα έπρεπε να ξέρεις; Πώς ο πολιτισμένος άνθρωπος θορυβήθηκε σ' αυτό το βαθμό, για τη ζωή και τα κεκτημένα του, όταν οι Τριτοκοσμικές χώρες βιώνουν πανδημία και καραντίνα αιώνες χωρίς τροφή, νερό, φάρμακα, στέγη, εκπαίδευση; Πόσο ντροπιαστικό είναι να χτυπιούνται στις αγορές, για το ποιος θα πάρει τι, τη στιγμή που τα ράφια τους είναι γεμάτα αγαθά, έχουν ηλεκτρισμό, ύδρευση, διαδίκτυο, ενώ εκατομμύρια άνθρωποι τα στερούνται ατέλειωτα χρόνια; Χιλιάδες πεθαίνουν κάθε μέρα από πείνα και δίψα, 15.000 παιδιά πεθαίνουν καθημερινά από ασθένειες που μπορούν να προληφθούν, μόνον το 2016 πέθαναν 5,6 εκατομμύρια παιδιά πριν από τα πέμπτα τους γενέθλια, όπως αναφέρει έκθεση του Ο.Η.Ε., στην υποσαχάρια Αφρική, τη Νιγηρία και την Ινδία. Μάνα τα γέννησε κι αυτά τα μικρά!